

சமூக அவலநிலைகளும் ராஜம் கிருஷ்ணனின் எழுத்தும்

பெ. தீபா ^{a,*}, மோ. ரூபா ^a

^a முதுகலைத் தமிழியல் மற்றும் உயராய்வுத்துறை, செல்லம்மாள் மகளிர் கல்லூரி, கிண்டி, சென்னை - 600032, இந்தியா

Social injustices and the writings of Rajam Krishnan

P. Deepa ^{a,*}, M. Roopa ^a,

^a Department of PG Tamil & Research Department, Chellammal Women's College, Chennai – 600032, India

* Corresponding Author:

deeparajini1991@gmail.com

Received: 10-11-2025

Revised: 28-02-2026

Accepted: 09-03-2026

Published: 16-03-2026

ABSTRACT

Rajam Krishnan, a distinguished twentieth-century Tamil woman writer, occupies a significant place in the literary landscape of Tamil Nadu. She challenged the conventional notion that women writers should confine themselves to family-centered narratives, instead foregrounding pressing social issues and the harsh realities of marginalized communities. Notably, her creative process was rooted in rigorous fieldwork: before writing, she immersed herself in the lives and environments of the people she depicted, ensuring authenticity and depth in her storytelling. This paper undertakes a critical analysis of her short story Veli, highlighting her narrative strategies and social engagement.

Keywords: Social Injustices, Writings of Rajam Krishnan, Raajam Krishnan, Rajam Krishnan's Novels.

முன்னுரை

நூற்றாண்டு கண்ட பெண் எழுத்தாளருமை மிக்க ராஜம் கிருஷ்ணன், அவர்கள் தமிழ் எழுத்து உலகில் தடம் பதித்த எழுத்தாளர்களில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவர். பெண் என்றாலே குடும்பக் கதையை மையப்படுத்தி எழுத வேண்டும் என்ற படிமத்தை உடைத்து, சமூக சிக்கல்களையும் சமூகத்தில் நிலவும் அவல நிலைகளையும் கதைகளாக எழுத தொடங்கியவர். அதுவும் எழுத நினைக்கும் கதைகள் கற்பனையாக எழுத விரும்பவில்லை சமூகத்தில் உள்ள மக்களைப் பற்றி எழுதும் முன் அந்த மக்கள் வாழும் பகுதிகளுக்குச் சென்று களப்பணியாற்றி கதைகளை உருவாக்கும் வல்லமை பெற்றவர். இவர் எழுதிய வேலி என்னும் சிறுகதை பற்றிய ஆய்வை இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

ராஜம் கிருஷ்ணனின் படைப்புலகம்

தூத்துக்குடியில் பல மாதம் தங்கியிருந்து உப்பளத் தொழிலாளர்களின் உவர்ப்பு வாழ்க்கையை கரிப்பு மணிகள் என்ற ஒரு புதினத்தின் மூலம் உப்பளத் தொழிலாளியின் வாழ்வில் உள்ள சிக்கல்களையும் எடுத்துரைத்துள்ளார். நீலகிரி படுகர் இன மக்களின் வாழ்வியல் மாற்றங்களையும் அவர்கள் மேற்கொள்ளும் சடங்குகள் பழக்க வழக்கங்கள் பற்றியும் குறிஞ்சித்தேன் என்னும் புதினத்தில் எழுதியுள்ளார். கடலோர மீனவர் வாழ்வின் சிக்கல்களைப் பேசுவதாக அமைந்த நாவலே அலைவாய் கரையில் என்பதாகும். வேளாண் தொழிலாளர்களின் உழைப்பைப் பண்ணையக்காரர்கள் சுரண்டப்படுவதைச் சுட்டிக்காட்டுவதாக அமைந்த புதினம் சேற்றில் மனிதர்கள். காந்தியடிகளின் அறவழிப் போராட்டத்தையும் சமூகத்தில் உள்ள கீழ்த்தட்டு மக்களை பற்றி எழுந்த புதினமே வேருக்கு நீர். குழந்தைகளைத் தீப்பெட்டித் தொழிலில் முடக்கி தீக்குச்சிகளை அந்த பெட்டியில் அடைப்பதைப் போன்று குழந்தைகளின் உடலையும் மனதையும் நொறுக்கும் அவல உலகைக் கண்டு வெகுண்டு எழுதிய புதினமே கூட்டுக் குஞ்சுகள். இவை வரலாற்று சிறப்புமிக்க புதனங்களின் கதை அமைப்புகள்

ஆகும். இவை அனைத்தும் அவர் நேரில் சென்று தங்கிருந்து கண்ட காட்சிகளை தன் எழுத்துக்களால் புனைந்துள்ளார்.

வேலி சிறுகதையின் அமைப்பு

ராஜம் கிருஷ்ணன் அவர்களின் வேலி என்ற சிறுகதை அடுத்த வீட்டில் வாழும் ஒரு பெண்ணின் மனக்குமுறலை, உணர்வுகளை அழுத்தமாக வெளிப்படுத்துகிறது. இக்கதையின் மூலம் குடும்பச் சிக்கல்களையும், அவற்றிற்கான அடிப்படைக் காரணங்களையும், படைப்பாளரின் சிந்தனையையும் இச்சிறுகதையில் அறிய முடிகிறது. இன்றாவது நான் சொல்வதைக் கேட்பார்களா என்ற சபலத்துடன் வீட்டுப் படியேறினாள் மாலதி. கண் சோர்ந்து, நடை துவள வந்த நிலையில் மச்சப்படி ஏறுகையில் விழுந்துவிடாமலிருக்கும் பொருட்டு, சுவரைப் பற்றிக் கொண்டு நின்றாள். அப்பொழுது மங்களத்தம்மாளும், அவள் மாமியாரும் கூடத்தில் பேசிக் கொண்டிருப்பது கேட்டதும். மாலதிக்கு நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. பக்கத்துவீட்டு மங்களத்தம்மாள் நெருப்புக்குச்சியைக் கிழித்துத் தீப்பற்ற வைத்தாள். அந்தத் தீயும் பற்றிக் கொண்டு எரிந்ததை அவர்கள் பேச்சின் மூலம் மாலதியால் அறிய முடிந்தது. மாலதி, கோமதி(மாமியார்) அம்மாளின் மகனைக் காதல் திருமணம் செய்து கொண்டவள். திருமணத்திற்குப் பின் அவள் கணவன் ஒரு பயிற்சியின் காரணமாக வெளிநாடு சென்றிருந்தான். மாலதி மட்டும் மாமியார் வீட்டில் ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு தனித்த அறையில் இருந்தாள். மேலும், அவள் கருவுற்றிருந்தாள்.

வெளிநாடு அவன் போறான்னு தெரிந்திருந்தால் இவளை நான் வீட்டுக்குக் அழைத்து வரச் சொல்லியிருக்க மாட்டேன், அதுவும் அவள் குலம் தெரிந்த பிறகு என் மனம் உறுத்துகிறது. ஏதோ வேலைக்கு போகிற சாக்கிலே அவள் வெளியே போகட்டும் வரட்டும் என்று வச்சிருக்கேன். வீட்டுக்குள்ளே அவளை வச்சுக்கிட்டு உள்ளே தொட்டு ஒத்தாசை செய்யச் சொல்ல முடியுமா என்று கோமதி பேசிக்கொண்டே போனாள். அதற்கு மங்களத்தம்மாளும் "குலமில்ல, சாதியில்லேன்னு சொன்னாலும் அவங்க தொட்டு நீங்க எடுத்துக்க முடியுமானு?" தீக்குச்சியை உரசிப் போட்டாள். "கோமதி இவன்தான் ஏடாகூடமாகக் கொண்டு வந்திட்டான்னா, வீட்டிலுள்ள மற்றவர்களுக்கு நல்லவிதமாக் கல்யாணம் ஆக வேண்டாமா. மாலதி வீட்டுக்கு வந்த பிறகு இந்திரா வீட்டிலிருந்து யாரும் வருவதில்லை. நான் என்ன பண்ணுவேன். வேலிதாண்ட முடியல. முள்ளிலே சிக்கிக்கிட்டாற் போலிருக்கு என்று கோமதி புலம்பினாள்.

அதற்கு மங்களத்தம்மாள், அது எப்படித் தாண்ட முடியும். எதோ நல்லா உடுத்தி, சிரித்துப் பேசி, வேலைக்குப் போனாலும் கூட மண்ணு மண்ணுதானே மண்ணிலிருந்து பூவையும், கிழங்கையும் எடுத்துக் கொண்டாலும் மண்ணைப் பூசிக்கவா முடியும் என்றாள். அதோடு மகன் வர ஒரு வருஷம் ஆகும். பேறுகாலத்தில் என்ன செய்வீங்க என்று விசாரித்தாள். அதற்கு கோமதி ஆசுபத்திரி இருக்கிறது, பெத்த பின்னே அவங்க அம்மா அல்லது அக்காவுக்குச் சொல்லி அனுப்பினாள் வந்து பாத்திட்டுப் போறாங்க. இவளுக்காக அவர்களுடன் நான் என்ன சம்பந்தி உறவா கொண்டாட முடியும் என்று பெருமூச்சு விட்டாள்.

கடைக்குட்டி செண்பகம், அண்ணி நிற்பதைப் பார்த்து அம்மாவிடம் அறிவிக்க அவர்கள் பேச்சை அத்தோடு முடித்துக் கொண்டனர். அந்தப் பத்து வயதுச் செண்பகத்துக்குக் கூடத் தெரியும் என்னதான் அண்ணி அழகாகவும், மற்ற வீட்டுப்பெண்கள் போல இருந்தாலும், அவள் தங்களுக்குச் சமமானவள் இல்லை என்பதை அறிந்திருந்தாள்.

மாலதி எண்ணிப் பார்க்கிறாள். காதலின் பாதை கரடு முரடாவதை, கல்யாணம் ஆகும் வரைதான் நாவலிலும், சினிமாவிலும் அந்தப் பாதையை நீட்டிக் காண்பிப்பார்கள் போல் உள்ளது. உண்மையிலேயே அந்தப்பாதை கல்யாணத்தில் தொடங்கித்தான் நீள்கிறது என்பது பலபேருக்குத் தெரிவதில்லை என்று எண்ணுகிறாள். அவள் எடுத்ததற்கெல்லாம் அழும் பிறவி அல்ல. இருந்தாலும் இதையெல்லாம் கேட்டுவிட்டு அவளுக்கு அழவேண்டும் என்று தோன்றினாலும் அதற்குச் சக்தியில்லாமல் படுக்கையில் விழுந்தாள்.

கீழே வந்து காபி குடித்துவிட்டுப் போ என்ற மாமியாரின் குரல் அவளுக்குக் கேட்டும் தலைசுற்றியதால் எழ முடியாமல் பழைய காதல் நினைவுகளையும் பிரச்சினையின் ஆரம்பத்தையும் எண்ணிப் பார்த்தாள். ஏன் படுத்திட்டே மாலதி உடம்புக்கு என்ன மயக்கமா என்ன என்றாள் மாமியார். செண்பகத்தை அழைத்து அண்ணியைத் தொட்டுப்பார் என்றாள். களைப்பாயிருக்கு ஒன்றுமில்லை என்று மாலதி பதில் கூறினாள். லீவு வேணும்னா எடுத்துக்கோ என்று மாமியார் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு, பிள்ளைகள் ஸ்கூலுக்கும், காலேஜுக்கும் சென்றுவிடுவார்கள். உனக்குப் பொழுது போகாது. மேலும் பேறுகாலத்திற்குப் பிறகுதான் லீவு தேவைப்படும். இப்பப் போட வேண்டாம் என்ற பாணியில் சொல்லிக்கொண்டே மாமியார் கீழேசென்றுவிட்டாள். மாலதி கீழே இறங்கி வருவதற்குள் வெளியறை மேசை மீது காபி, பலகாரம் கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டாள். குடும்பத்தில் ஒருத்தியாக உலகுக்கு முன்னே ஏற்றாலும், உள்ளத்துக்கு ஏற்கவில்லையே. வீட்டிற்குள் தாராளமாக உலவி வரச் சுதந்திரம்

இல்லையே என்று எண்ணிக் கலங்குகிறாள். வாய் திறக்காமல், மாமியார் செயலில் காட்டும் சாதுர்யம் அவளுக்கு வியப்பினைத் தந்தது.

மாலு என்ற குரல் அக்காவும், மாமாவும் வந்திருந்ததை அறிவித்தன. சுட்டிப்பையனை மாலு கொஞ்சினாள். அவர்களின் வருகையை, செண்பகம் கோமதியிடம் தெரிவித்தால், அவள் அக்காளின் கருப்பு நிறமும், அவளுடைய உடையும், மில்லில் வேலை செய்யும் அவள் மாமனின் தோற்றமும் அவர்களைச் சமமாக மதிக்க, கோமதிக்கு மனம் வரவில்லை. வெறுப்பை விழுங்கிவிட்டு உபசரித்தாள். அவள் அக்கா ருக்குவும் அம்மாவுக்கு உடம்பு சரியில்லாததால் அவர்கள் வரவில்லை. பூ முடிப்பு, வளைகாப்பு நீங்க செய்யும் வழக்கம் உண்டா என்று அம்மா கேட்டிட்டு வரச் சொன்னாங்க என்றாள். நாங்கள் பணம் தந்து விடுகிறோம். நீங்கள் ஒரு நாளைக் குறித்துச் செய்யுங்கள் என்றாள். மாலு இந்த சம்பிரதாயமெல்லாம் எதற்கு அக்கா என்றாள். இதைக் கேட்ட கோமதி, வழக்கத்தை ஏன் குறைக்கணும், பிறக்கும் குழந்தை நன்றாக இருக்க வேண்டும் என்று கண்டிக்கும் தோரணையில் ருக்மணி கொடுத்த பணத்தை வாங்கி இடுப்பில் செருகிக் கொண்டாள்.

ருக்மணி அவர்கள் கொடுத்த காபியைக் குடித்துவிட்டு டம்ளரைக் கழுவி வைக்க எழுந்தாள். இருக்கட்டும் அக்கா, நீ கழுவ வேண்டாம் என்று பிடுங்கிக் கீழே வைத்தாள். அத்துடன் அவர்கள் பெரிய கும்பிடு போட்டுவிட்டு விடைபெற்றுச் சென்றனர். மாலதிக்குத் தலையைச் சுற்றி வயிற்றைப் புரட்ட மீண்டும் படுக்கையில் விழுந்தாள். மீண்டும் கோமதி அவளை நலம் விசாரித்துவிட்டு, சீரக ரசமும், சோறும் கலக்கிக் கொடுத்து அனுப்புகிறேன், குடிச்சிட்டுப் படுத்துக்கோ என்று கூறிவிட்டு, அஞ்சு தேதியாச்சே, ஆபீசில் இன்னும் சம்பளம் போடலையா என்றாள். போட்டுட்டாங்க, சம்பளம் பெட்டியில் இருக்கு என்றாள் மாலதி.

கோமதி அதற்கு, உன்னைக் கேட்க வேண்டாம் என்றுதான் நினைத்தேன். நாளைக்கு சனிக்கிழமை. ஒரு பொழுது மோருக்குக் கூடப் பால் இல்லை. எங்கே வச்சிருக்க சொல்லு என்றாள். மாலதி பெட்டியைத் திறந்து சேலைக்கடியில் இருந்த பர்ஸை எடுத்துக்கொடுத்தாள். எந்திரிக்க வேண்டாம். ரசம் சோறு குடிச்சிடு, வாந்தி வந்தாலும் குத்தமில்லை என்றபடி சென்றாள். மகளை அழைத்து, அவர்கள் காபி தம்ளரை கழுவாம வச்சிட்டுப் போயிட்டாங்க; எடுத்துப்போய்க் கழுவ என்றாள். மாலதி முழுசாய் ஒரு சம்பளம் கூட அவள் அம்மாவிடம் கொடுத்ததில்லை. படிப்புக்கும் வேலைக்கும் தகுந்த வேஷமிடவே அது அவளுக்குச் சரியாக இருந்தது. வேஷத்துக்கும் தகுந்த பலன் கிடைத்துவிட்டது. ஒரு சம்பளம் கூட இந்த வீட்டில் அவளுக்குத் தங்கவில்லை.

துயரத்திற்குப் பதிலாக மாலதிக்குச் சிரிப்பு வந்தது. "வேலியும் இல்லை, முள்ளும் இல்லை, பணத்துக்கு ஒன்றுமே இல்லை" என்பதோடு கதை முடிவடைகிறது.

முடிவுரை

மேற்கண்ட சிந்தனைகளின் மூலம் படைப்பாளரின் கருத்துகளை அறியமுடிகிறது. எப்பொழுது மாலதியின் சம்பளத்தையும், அவள் அம்மா செய்யும் சீர்ப் பணத்தையும் மாமியார் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராகிவிட்டாளோ அப்பொழுதே அவள் மாலதியின் சாதியையும், உறவினர்களையும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்பது உணர்த்தப்படுகிறது. அங்ஙனமின்றி மாமியார் தன்னுடைய தேவைக்கு ஏற்ப மாலதியின் பணத்தை மட்டும் ஏற்பதும், அவளையும், அவளைச் சார்ந்த உறவுகளையும் புறக்கணிப்பதும் தனிமனிதக் குறைபாட்டையே சுட்டுகின்றன. சமூகத்தின் பெயரில் மாமியார் போட்டுக் கொள்ளும் வேலியை, தேவையானபோது தாண்டிச்செல்வதும், தேவையில்லாதபோது அதைப்போட்டுக் கொள்வதும் தனிமனிதர்களின் சுயநலத்தையே காட்டுகின்றன. பெண்களுக்குப் பெண்களே எதிரியாவதையும் இதன் மூலம் உணர முடிகிறது. பெண்களுக்கு இங்கு காதலியே வேலியாக அமைந்ததால் கணவன் இல்லாத சூழலிலும் அவள் அந்த வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்லாமல் அங்கே இருந்திருக்கிறாள். இது மாலதிக்கு அவளே போட்டுக் கொண்ட வேலையாக அமைந்துள்ளது.

References

ராஜம் கிருஷ்ணன், ராஜம் கிருஷ்ணனின் சிறுகதைகள், சீதை பதிப்பகம், சென்னை.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2026. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License